

«VÓS, SOU EL VOSTRE PARE?»

Era al portal de casa, havent dinat. Em distreia mirant un vol de falziots que remuntava un planter d'eucaliptus de la masoveria dels Ponsich. Tot era pau i llum, i una extrema alegria. No passava ningú, com si fóssim diumenge. De cop, un vell amb barret bombí i ulleres de miop s'aturà pensatiu, em mirà recelós, llegí el nom sota el balcó i em digué com qui somia:—*Això és a can Foix. L'havia conegut anys ha, érem veïns abans del 1900, ens fèiem i ens parlàvem. Encara guardo escrits de quan, madur, escrivia papers catalans, diaris i revistes d'aquell temps. Malaurat! El van matar els carlins al mur dels garrofers, una nit de borrasca. Me'l vaig mirar, estranyat. Aquest vell, vaig pensar, no sap pas el que es diu. Li anava a obrir els ulls quan, redreçat, m'agafà de bracet, em féu seguir, forçut, m'empenyé carrer enllà, i gairebé m'emboirà. Tiràrem dret pel camí de les Corts, fangós i brut. En passar per la bòbila vaig aturar-me. Em plau l'olor dels rajols tot just cuits i la sentor de les argiles fresques; però el jai, sempre avall, avall, frisós. Quan passàvem, errants, davant la fàbrica del vidre, vaig voler resistir. Gaudeixo, ja d'infant, allà on el foc guspira, i els vidriers, que veig agegantats, m'obren paratges nous, i m'hi complac. Però el renoc, enfollit, m'arrossegava. Camins de no sé on, places mal escairades, horts i jardins escarransits, tot un suburbi de tàpia i bardissa. Com si se m'endugués cap a un continent d'estampa setcentista. On som?, li dic; aturem-nos, vellard. Quin desvari us empeny? Es plantà en sec, em mirà com sorprès, ajustà la virolla de goma de la crossa, i com si em descobrís o no m'hagués vist mai, digué:—*Així, vós, sou el vostre pare?**

De *Tocant a mà...*, 1972